

Het was 7 minuten na middernacht. De hond lag midden op het gazon voor het huis van mevrouw Shears. Zijn ogen waren dicht. Het leek of hij liggend op z'n zij rende, zoals honden rennen als ze in een droom denken dat ze achter een kat aan zitten. Maar de hond rende niet en sliep niet. De hond was dood. Er stak een spitvork uit de hond. De tanden van de vork moeten dwars door de hond heen de grond in zijn gegaan, want de vork was niet omgevallen. Ik besloot dat de hond waarschijnlijk met de vork vermoord was omdat ik geen andere wonden zag en ik denk niet dat je een spitvork in een hond zou steken die om een andere reden was doodgegaan, zoals bijvoorbeeld kanker, of een verkeersongeluk. Maar daar kon ik niet zeker van zijn.

Ik ging het hek van mevrouw Shears door en deed het achter me dicht. Ik liep haar gazon op en knielde naast de hond. Ik legde mijn hand op de snuit van de hond. Die was nog warm.

De hond heette Wellington. Hij was van mevrouw Shears die een vriendin van ons was. Zij woonde aan de overkant van de straat, twee huizen naar links.

Wellington was een poedel. Niet zo'n kleine poedel met een kapsel maar een grote poedel. Hij had zwart krulhaar, maar als je dichtbij kwam zag je dat de huid onder de vacht

heel lichtgeel was, als kip.

Ik aaide Wellington en vroeg me af wie hem had vermoord,
en waarom.

3

Ik heet Christopher John Francis Boone. Ik ken alle landen van de wereld met hun hoofdstad en alle priemgetallen tot 7507.

Toen ik Siobhan 8 jaar geleden voor het eerst ontmoette, liet ze me dit plaatje zien

en ik wist dat dit ‘verdrietig’ betekende, en zo voelde ik me toen ik de dode hond vond.

Daarna liet ze me dit plaatje zien

en ik wist dat dit ‘blij’ betekende, zoals wanneer ik over de Apollo-ruimtevluchten lees, of als ik om 3 of 4 uur ’s nachts nog wakker ben en ik de straat op en neer kan lopen en net doen of ik de enige mens op de hele wereld ben.

Daarna tekende ze nog een paar plaatjes:

maar ik kon niet zeggen wat die betekenden.

Ik liet Siobhan een heleboel van deze gezichten tekenen en ernaast schrijven wat ze precies betekenden. Ik bewaarde het papier in mijn zak en haalde het eruit als ik niet begreep wat iemand bedoelde. Maar het was heel moeilijk te zeggen welke tekening het meest leek op het gezicht dat iemand trok, omdat de gezichten van mensen heel snel bewegen.

Toen ik Siobhan vertelde dat ik dit deed, pakte ze een potlood en een ander vel papier en zei dat mensen het waarschijnlijk heel

vonden, en ze lachte. Dus verscheurde ik het eerste papier en gooide het weg. En Siobhan bood haar excuses aan. En als ik nu niet weet wat iemand bedoelt, vraag ik dat of loop ik weg.

5

Ik trok de vork uit de hond en tilde hem op en knuffelde hem. Uit de gaten van de vork lekte bloed.

Ik hou van honden. Je weet altijd wat een hond denkt. Hij heeft vier stemmingen. Blij, verdrietig, boos en geconcentreerd. Ook zijn honden trouw en liegen ze niet omdat ze niet kunnen praten.

Toen ik de hond 4 minuten in mijn armen had gehouden, hoorde ik gegil. Ik keek op en zag mevrouw Shears vanaf het terras aan komen rennen. Ze droeg een pyjama en een ochtendjas. Haar teennagels waren knalroze geverfd en ze had geen schoenen aan.

Ze schreeuwde: ‘Wat heb je godverdomme met m’n hond gedaan?’

Ik hou niet van mensen die tegen me schreeuwen. Dan word ik bang dat ze me gaan slaan of aanraken en dan weet ik niet wat er gaat gebeuren.

‘Blijf van die hond af,’ schreeuwde ze. ‘Blijf met je gore poten van die hond af.’

Ik legde de hond op het gazon en ging 2 meter achteruit.

Ze bukte zich. Ik dacht dat ze zelf de hond ging oppakken, maar dat deed ze niet. Misschien zag ze hoeveel bloed er was en wilde ze niet vies worden. Wel begon ze weer te gillen.

Ik hield mijn handen voor mijn oren en deed mijn ogen

dicht en rolde naar voren tot ik ineengedoken met mijn voorhoofd tegen het gras gedrukt lag. Het gras was nat en koud. Dat was lekker.

7

Dit is een detectiveroman.

Siobhan zei dat ik iets moest schrijven wat ik zelf zou willen lezen. Ik lees vooral boeken over wetenschap en wiskunde. Ik hou niet van echte romans. In echte romans zeggen mensen dingen als: ‘Ik ben geaderd met ijzer, met zilver en met vegeen ordinair slijk. Ik kan me niet samentrekken tot de ferme vuist die gebald wordt door hen die geen prikkel nodig hebben.’¹ Wat betekent dit? Ik weet het niet. Vader ook niet. En Siobhan of meneer Jeavons ook niet. Ik heb het ze gevraagd.

Siobhan heeft lang blond haar en draagt een groene plastic bril. En meneer Jeavons ruikt naar zeep en draagt bruine schoenen die elk ongeveer 60 kleine ronde gaatjes hebben.

Maar ik hou wel van detectiveromans. Dus schrijf ik een detectiveroman.

In een detectiveroman moet iemand erachter zien te komen wie de moordenaar is en die dan pakken. Het is een puzzel. Als het een goede puzzel is, kun je hem soms vóór het eind van het boek oplossen.

Siobhan zei dat het boek moest beginnen met iets wat meteen de aandacht trekt. Daarom ben ik met de hond begonnen.

1. Ik vond dit boek in de bibliotheek in de stad toen ik een keer met moeder mee naar de stad mocht.

Ik ben ook met de hond begonnen omdat ik dat heb meege-
maakt en ik het moeilijk vind om me dingen voor te stellen die
ik niet heb meegemaakt.

Siobhan las de eerste bladzijde en zei dat het anders was. Ze
zette dit woord tussen aanhalingstekens door die met haar
wijs- en middelvingers in de lucht te maken. Ze zei dat het
meestal mensen waren die in een detectiveroman werden ver-
moord. Ik zei dat er twee honden werden gedood in *De hond
van de Baskervilles*, de hond uit de titel en de spaniël van James
Mortimer, maar Siobhan zei dat die niet het slachtoffer van de
moord waren, dat was sir Charles Baskerville. Dat kwam, zei
ze, doordat lezers meer om mensen dan om honden gaven,
dus als er in het boek een mens werd vermoord, zouden lezers
willen doorlezen.

Ik zei dat ik wilde schrijven over iets wat echt was en dat ik
wel mensen kende die gestorven waren maar geen mensen die
vermoord waren. De vader van Edward van school, meneer
Paulson, was bij het zweefvliegen verongelukt, maar dat was
geen moord en ik kende hem ook niet echt. Ik zei ook dat ik
om honden gaf omdat ze trouw en eerlijk waren, en dat som-
mige honden slimmer en interessanter waren dan sommige
mensen. Steve bijvoorbeeld, die donderdags op school komt,
moet geholpen worden met eten en zou niet eens een stok
kunnen terugbrengen. Siobhan vroeg of ik dat niet tegen
Steve z'n moeder wou zeggen.

II

Toen kwam de politie. Ik hou van de politie. Ze hebben uniformen en cijfers en je weet wat ze moeten doen. Er was een agente en een agent. De agente had een gaatje in haar panty op haar linkerenkel en een rode schram in het midden van het gaatje. De agent had een groot oranje boomblad onder zijn schoen zitten dat er aan één kant uitstak.

De agente sloeg haar armen om mevrouw Shears heen en liep met haar terug naar het huis.

Ik tilde mijn hoofd van het gras.

De agent hurkte naast me en zei: 'Zou je mij willen vertellen wat hier aan de hand is, jongeman?'

Ik ging rechtop zitten en zei: 'Die hond is dood.'

'Zover was ik al,' zei hij.

Ik zei: 'Ik denk dat iemand die hond heeft vermoord.'

'Hoe oud ben jij?' vroeg hij.

Ik antwoordde: 'Ik ben 15 jaar en 3 maanden en 2 dagen.'

'En wat deed je precies in de tuin?' vroeg hij.

'Ik hield die hond vast,' antwoordde ik.

'En waarom hield je die hond vast?' vroeg hij.

Dat was een moeilijke vraag. Het was iets wat ik wilde doen. Ik hou van honden. Ik werd verdrietig toen ik zag dat de hond dood was.

Ik hou ook van politieagenten en wilde een goed antwoord

geven, maar de agent gaf me niet genoeg tijd om het juiste antwoord te vinden.

‘Waarom hield je die hond vast?’ vroeg hij nog eens.

‘Ik hou van honden,’ zei ik.

‘Heb jij die hond gedood?’ vroeg hij.

Ik zei: ‘Ik heb die hond niet gedood.’

‘Is dit jouw vork?’ vroeg hij.

Ik zei: ‘Nee.’

‘Je lijkt er flink van ondersteboven,’ zei hij.

Hij stelde te veel vragen en hij stelde ze te snel. Ze stapelden zich in mijn hoofd op als broden in de fabriek waar oom Terry werkt. De fabriek is een bakkerij en hij bedient de snijmachines. En soms gaat het snijden niet snel genoeg maar het brood blijft komen en dan loopt de machine vast. Ik zie mijn geest soms als een machine, maar niet altijd als een broodsnijmachine. Op die manier kan ik makkelijker aan andere mensen uitleggen wat er in mijn hoofd gebeurt.

De agent zei: ‘Ik ga je nog een keer vragen...’

Ik rolde weer het gazon op en drukte mijn voorhoofd weer tegen het gras en maakte het geluid dat vader kreunen noemt. Dat geluid maak ik als er te veel informatie uit de buitenwereld mijn hoofd inkomt. Net als wanneer je overstuur bent en je houdt de radio tegen je oor en je zet hem midden tussen twee stations zodat je alleen maar witte ruis krijgt en dan zet je hem heel hard zodat je alleen nog maar dat hoort en dan weet je dat je veilig bent omdat je niets anders meer hoort.

De agent pakte me bij mijn arm en tilde me overeind.

Ik vond het niet leuk dat hij me zo aanraakte.

En toen sloeg ik hem.

Dit wordt geen grappig boek. Ik kan geen grapjes vertellen omdat ik ze niet snap. Hier is een grapje, als voorbeeld. Het is er een van vader.

Zijn gezicht was getekend, maar de cheque was echt.

Ik weet wat de grap hiervan is. Dat heb ik gevraagd. De grap is dat *getekend* drie betekenissen heeft, en dat zijn 1) met een potlood getekend, 2) er moe uitziend, en 3) ondertekend, en betekenis 1 slaat op het gezicht en de cheque, betekenis 2 slaat alleen op het gezicht, en betekenis 3 slaat alleen op de cheque.

Als ik de grap voor mezelf probeer te maken en het woord drie verschillende dingen tegelijk laat betekenen, is het net of ik drie melodieën tegelijk hoor, wat vervelend en verwarrend is en niet prettig zoals witte ruis. Het is net of er drie mensen tegelijk tegen je praten over verschillende dingen.

En daarom staan er geen grapjes in dit boek.